

langt ud over det at legalisere Brugen af de Navne, som Folk i Øjeblikket maatte have, og under hvilke de i mange Aar have været almindelig kendte. Vil man sammenholde den nuværende § 1 med den foregaaende § 1, ser man, at man her under b. ganske vist har det, som var Hovedsagen i den foregaaende § 1, at der fordres, at Navnet skal være baaret af Forfædre, og man har under c. det samme, at man ogsaa skal kunne benyttede Navnet paa den faste Ejendom, som man ejer, men for øvrigt ere Forslagene i høj Grad forskellige. Der fordredes efter Forslaget i Fjor, at det skal være Fader og Bedstefader paa fædrene Side, der have baaret Navnet, her tales der kun om Slægten i opstigende Linie, saa at man ikke er bunden til at tage Faderens Navn, men ogsaa kan tage Moderens. I Fjor taltes om Fader og Bedstefader, hvilket forudsætter, at Navnet havde været benyttet i en meget lang Aarrække, her siges opstigende Linie „i et eller flere Led“. Man maa indrømme, at Ordene „eller flere“ ere overflødige, naar *et* er tilstrækkeligt, det fordres kun, at det skal være brugt i *et* Led. Det fordres dernæst ikke nødvendigt, at det skal have været benyttet af vedkommende, thi der staar kun, at Slægten skal have baaret det eller været almindelig kendt under det, hvorimod det efter Lovforslaget, som det forelaa i Fjor, skulde have været benyttet af Fader og Bedstefader, være et Tilnavn, hvorunder de almindelig havde været kendte i vedkommende Egn. Det „eller“, som her benyttes, var i Fjor et „og“, som i Grunden føjede en overflødig Bestemmelse til, thi naar Fader og Bedstefader have baaret Tilnavnet, er det naturligvis ogsaa kendt i Egnen. Her fremtræder Bestemmelsen imidlertid som et „eller“, thi i Stedet for at vedkommende har baaret det, kan det ogsaa være nok, at det har været almindelig kendt. Vi kunne altsaa faa det Tilfælde, at en Person, hvis Fader og Moder ere døde for 30 Aar siden og i sin Tid have været almindelig kendte under et eller andet Tilnavn, men ikke selv have benyttet det, kan antage dette Tilnavn, skønt det i Virkeligheden ikke har noget med ham at gøre. Det kan have knyttet sig til noget rent personligt ved Faderen eller Moderen, en rent personlig Ejendommelighed, eller en Begivenhed, som vedrørte denne Person eller hans Forhold, f. Eks. en Tjeneste, under hvilken vedkommende har levet. Naar imidlertid den paagældende da kan oplyse, at Faderen eller Moderen har haft dette Tilnavn, og han faar Lyst til det,

falder det ind under Loven, uagtet han ikke har brugt det. Saa kommer c., angaaende de faste Ejendomme. Der hed det i Lovforslaget i Fjor: „Den samme Ret tilkommer ovennævnte Person med Hensyn til det Navn, der almindelig har været benyttet som Betegnelse for en Ejendom, der har tilhørt vedkommendes Fader og Bedstefader paa fædrene Side og endnu ejes af den, der begærer Navneforandringen.“ Jeg tror i Virkeligheden, at det rigtig forstaaet var en temmelig overflødig Bestemmelse. Men hvad fordres her? Blot, at det er Navnet paa en fast Ejendom, som vedkommende ejer, der tales ikke om, at den har været i hans Families Eje. Men hvorledes faas Navne her paa faste Ejendomme? Her til Lands er der ikke noget til Hinder for, at man giver sin Ejendom et Navn — det ser man jo rundt omkring. Naar Folk købe et Stykke Jord og bygge en Villa, som de give et Navn, var der ikke noget til Hinder for, at en Mand kunde paabe- raabe sig Lovforslagets Bestemmelser, hvis det blev til Lov. Naar han var kommen til et Sted, havde været der en ganske kort Tid, købt sig et Stykke Jord, havde opført en Bygning og givet den et Navn, vare jo Betingelserne til Stede. Udtrykket: „Navnet paa en fast Ejendom, som vedkommende ejer,“ har ikke det Præg, man fandt i det tidligere Lovforslag, der gik ud paa at legalisere, hvad der har bestaaet i længere Tid. Efter dette Forslag maatte man være berettiget til at faa et Stammenavn paa denne Maade, skønt maaske selve det Faktum, hvorpaa man støttede det, først var kommet til Stede, efter at den ny Lov var given. Man vil jo se, at her ere vi langt ud over det tidligere, og det gælder endnu mere, naar vi komme til a.: „Et Tilnavn, hvorunder den paagældende er almindelig kendt“ — en Bestemmelse, der i Virkeligheden er ret ubestemt. Der fordres ikke, at han i længere Tid skal have været almindelig kendt under det Tilnavn eller noget lignende, men han skal blot være det i det Øjeblik, han begærer Navneforandringen. Maaske er det et Tilnavn, han har taget for ganske nylig eller faaet for ganske kort Tid siden, man kan jo hurtig faa et Tilnavn paa den ene eller den anden Maade. Og hvad vil det saa sige: almindelig kendt? I det ældre Lovforslag havde man ganske vist ogsaa Udtrykket: „hvorunder de almindelig have været kendte“, men der fandt Fortolkningen af Ordene „almindelig kendt“ en Støtte i, at det fordredes, at baade Fader og Bedstefader skulde have brugt det.